

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

VÍM DOBŘE,
ŽE TY, PANE,
NEPOTŘEBUJEŠ
NAŠE DÍLA,
TY POŽADUJEŠ
LÁSKU.

(DEN. 989)



ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2024
19. ROČNÍK

3



Drazí přátelé,

odevzdáváme do vašich rukou třetí číslo „Apoštola“, ve kterém se chceme zamyslet nad kněžstvím. Kněz nás doprovází po celý náš život. Skrze kněžství se Boží milosrdenství konkretizuje a uskutečňuje v našem životě.

Je ale ještě jeden důvod, proč se zamyslet nad kněžstvím. Křtem máme všichni podíl na kněžství Ježíše Krista. Pán náš všechny posílá všude tam, kam sám chce přijít. A také nás všechny vyzývá k modlitbě za nové dělníky, protože žeň je hojná.

Přejeme vám požehnané podzimní dny a radost z kněžství, na kterém všichni máme podíl.

o. pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Malgorzata Śwachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení
Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Karel Herbst, SDB . . . 3

P. Jaroslav Brož:

Kristus – jediný kněz a kněžství v církvi . . . 4

Podstata je ve Večeřadle

Modlitba sv. Faustyny za kněze 6

P. Michael Martinek, SDB:

Proč máme tak málo kněží? 8

Modlitba sv. Vincence Pallottiho 15

Rozhovor: P. Milan Pazdera 16

Jiří Nohel: Zdislava z Křižanova 20

Poslání a spiritualita sestry Faustyny:

Kněžství v životě sv. Faustyny 22

Korunka s Radiem Proglas 25

Sestra Cecylie Obuchowská 26

Nabídka knihy: 365 dní 27

Budete mými svědky:

Blahoslavený P. Richard Henkes, SAC . . . 28

Na apoštolských cestách:

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 31

Lectio divina / Byliny od Jonáše 37

Nakladatelství Paulínky 38

Informace 39

Zadní obálka: pozvánka na pouť

ke sv. Faustyně 40

KNĚŽSTVÍ

Obdivuji Pána Ježíše, jak si vybíral za apoštoly své učedníky. Nebyli to špičky intelektuálního světa. Byli to rybáři a po odchodu svého mistra a Pána stanuli v čele církve, počínaje svatým Petrem. Pán to s nimi neměl lehké. Svátost kněžství vnímáme hned na začátku jejich působení, Pán jim svěřil náročný úkol.

Obraz kněze se v dnešním světě pozměnil, jsme svědky přípravy těch, kteří se domnívají, že Pán je oslovil a zve je na cestu přípravy. Než dojde k případnému svěcení, mnozí si následování našeho Pána rozmyslí. Snad že se jim způsob života kněze zdá příliš těžký. Třeba to byla mýlka a Ježíš je ve skutečnosti na cestu služebníků Božích nezval.

Odpusťte, budu-li poněkud osobní. Vzpomínám si, že Ježíš mě k následování pozval (už je to dávno), vím to jistě, a není nač se vymlouvat. Že se vtělený Bůh zabývá osudem ubohého hříšníka a vyzývá slovy: „Pojď za mnou“, je neuvěřitelné. Nelze zpochybňovat jeho nabídku.

Je třeba připomínat, že jeho kněžství je služebné kněžství. Jistě neznamená jen sloužit mši svatou a zpovídat, ale také nabízet svou lidskou účast při všech bolestech a nejistotách, do kterých se člověk dostává. Jeho rodinou se stávají všichni, kteří s důvěrou přicházejí, od dětí po seniory, všichni, kteří se cítí být Božími dětmi.



Mons. KAREL HERBST, SDB
emeritní pomocný biskup pražský

KRISTUS

JEDINÝ KNĚZ A KNĚŽSTVÍ V CÍRKVI

Kněžství a kněze nacházíme v mnohých náboženstvích odedávna. I když v každém náboženství mají kněží různé podoby a úkoly, lze přesto nalézt jejich společnou definici. Kněz je prostředník mezi tímto světem a světem bohů. Člověk tuší, že vstupovat do Božího světa není snadné a že je k tomu zapotřebí prostředníka – někoho, kdo mě do Božího tajemství uvede.

Ve starozákonních dějinách spásy kněžské funkce nejprve plnili izraelští praotcové. Abrahám i Jákob stavějí oltáře, přinášejí oběti a žehnají členům své rodiny – to jsou úkony, které bývají přisuzovány kněžím. Když se Izrael rozroste a z rodiny se stane národem, má ve svém středu kněze zastávající zvláštní funkce, které nikdo jiný z lidu nemůže konat. Kněžím náleží péče o Boží slovo a zákon. Jejich hlavním posláním je přinášet Hospodinu v zastoupení lidu oběti, a tak navazovat spojení s Bohem, který kvůli lidské hříšnosti není snadno dostupný. S tím souvisí také dozor nad kultickou čistotou; byli to kněží, kteří ohledávali osoby nebo věci zasažené nákazou, jež podle zákona vylučovala z plného liturgického života. Nesmíme také opomenout poslání kněží žehnat v Božím jménu. Tím uváděli věřící do společenství s živým Bohem a zprostředkovali jim jeho dary, jako je požehnání, odpuštění hříchů, ochrana před nebezpečími, růst ve svatosti. Mezi mnoha žehnacími formulami vyniká tzv. áronske požehnání, které najdeme v knize Numeri 6,24–26.

Jelikož se po návratu z babylonského vyhnanství (koncem 6. stol. př. Kr.) v Judsku neobnovila královská vláda, nabývali stále více na autoritě a moci kněží, zejména jejich

horní vrstva. S podílem na časné vládě se nevyhnuli korupci a dalším neblahým jevům. Na protest proti zesvětštění jeruzalémského kněžstva pravděpodobně odešli ve 2. stol. př. Kr. někteří do Judské pouště a tam na břehu Mrtvého moře založili esejskou komunitu, známou dnes podle názvu lokality jako kumránské společenství.

Do této duchovní a společenské atmosféry přichází Ježíš. Z lidského hlediska neměl žádné předpoklady k tomu, aby si mohl nárokovat kněžskou důstojnost. Pocházel z kmene Juda, zatímco židovští kněží museli mít lévijský původ. V Nazaretě žil jako prostý židovský věřící. Když začal působit na veřejnosti, lidé v něm viděli proroka (srov. Lk 7,16), uzdravovatele nebo učitele. Ani jeho smrt na kříži nepřipomínala navenek vznešenou oběť, spojující člověka s Bohem, ale spíš opak: ukřižování bylo podle židovského zákona pro potrestaného kletbou (srov. Dt 21,23; Gal 3,13). Když byl ale Ježíš oslaven, jeho učedníci poznali, že je s naším lidským tělem ve společenství s Otcem v nebeské slávě. Zakoušeli, že se jim svým vzkříšením nevzdálil, ale zůstává s nimi – a tedy i s námi – stále spojen. To vedlo zejména autora novozákonního Listu Židům, aby ukázal, že Kristus ideálně splňuje podmínky k tomu, aby byl knězem. Kněžské smýšlení, které měl Kristus od počátku své lidské existence (srov. Žid 10,5–10), my plně poznáváme až po jeho oslavení.

Kristovo kněžské poslání uvádět nás účinně do společenství s Bohem je jasně patrné v jeho velikonočním tajemství. Na kříži se plně zjevuje Ježíšovo kněžství ve dvojím vztahu: vůči Bohu-Otci projevuje



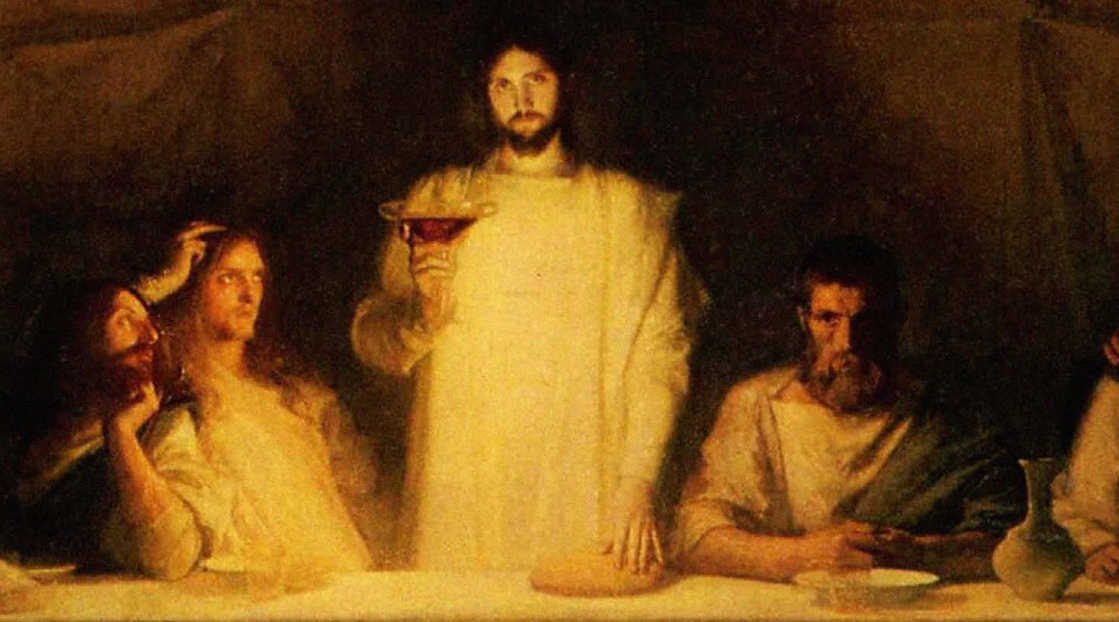
Simon Dewey: Světlo Ježíšovo

naprostou poslušnost a k nám, lidem, uka-
zuje solidární lásku až „do krajnosti“ (srov.
Jan 13,1), v níž za naši spásu dává svůj život.
Poslušnost Otci a láska k lidem tvoří dvě
břevna kříže, který se stává oltářem oběti,
jíž Ježíš uzavírá novou smlouvu. Ježíšovou
smrtí ale jeho jediná novozákonní oběť
nekončí. Nic by nám neprospělo, kdyby
Ježíš zůstal v poutech smrti. Podstatou oběti
v křesťanském smyslu není zničení obět-
ního daru, jak uváděly některé teologické
definice, ale proměna. Ježíšovo lidství pro-
chází Božím zásahem hlubokou proměnou
a vstupuje do Boží slávy. Tak je Ježíš zpe-
četěn jako náš velekněz: žije stále s naším
lidstvím v Boží přítomnosti v nebi a „pří-
mlouvá se za nás“ (Řím 8,34). Tento Ježíš
Kristus vykonává svou kněžskou službu za
nás stále. Je tedy jediným veleknězem nové
smlouvy navždy.

Ježíš Kristus ale své jedinečné kněžství
otevřel k tomu, abychom na něm různými
způsoby měli účast. Chtěl totiž, aby jeho
viditelné působení bylo zprostředkováno
v každé generaci těmi, kdo jsou k jeho
kněžství připojeni. Děje se to v zásadě
na dvou rovinách. Všichni pokřtění jsou
začleněni do Kristova „královského kněž-
stva“ (srov. 1 Petr 2,4–5.9–10). Náplní této
kněžské služby je žít svůj život jako oběť ve
spojení s Kristem (srov. např. Řím 12,1–2).
Druhá rovina, na které viditelně působí
Kristus-velekněz, je tzv. „služebné kněž-
ství“, které Bohem povolání muži přijímají
ve svátosti svěcení. Toto poslání s sebou
nese mnoho úkolů. Zde jenom zmiňme, že
se mají pastýřsky starat o to, aby jednot-
livá společenství církve harmonicky žila jako
kněžský lid. K tomu jim je svěřen jako mocný
prostředek Boží slovo – Kristovo evangelium
a zpřítomňování jediné Kristovy historické
oběti na Kalvárii v každé mši svaté.

P. Jaroslav Brož ■

PODSTATA JE VE VEČEŘADLE



„Čtvrtek. V této hodině modlitby mi Ježíš dovolil vstoupit do večeřadla a byla jsem tomu dění přítomná. Nejhlouběji jsem byla ale dojata ve chvíli, v níž Ježíš před konsekrací pozdvihl oči k nebi a započal tajemný rozhovor se svým Otcem. Tu chvíli patřičně poznáme teprve na věčnosti. Jeho oči byly jako dva plameny, obličej rozzářený, bílý jako sníh, celý majestátný, jeho duše vyprahlá, ve chvíli konsekrace si odpočinula ukojená láska, oběť je plně dokonána. Nyní se naplní už jen vnější obřad smrti, vnější zničení, podstata je ve večeřadle.“

(Den. 684)



Ve večeradle Pán Ježíš ustanovil svátost eucharistie a svátost kněžství. Obě svátosti jsou se sebou úzce spojené.

Sv. Faustyna si byla vědoma toho, že satan velice útočí na kněze, protože kněz je ten, kdo mocí Ducha Svatého proměňuje chléb a víno v tělo a krev Páně, podává lidu pokrm života a ve svátosti smíření ve jménu Božím odpouští hříchy.

Proto se sv. Faustyna vroucně modlila za kněze. V Deníčku nám předává modlitbu, ve které prosí, aby kněží byli silně opřeni o Krista a vytrvale šli cestou ke svatosti.

Modlitba sv. Faustyny za kněze

(Den. 1052)

*Ó můj Ježíši, prosím Tě
za celou církev, uděl jí lásku
a světlo svého Ducha, dej
slovům kněžší moc, aby se
zatvrdlá srdce obměkčila
a vrátila se k Tobě, Pane.
Pane, dej nám svaté kněze,
Ty sám je udržuj ve svatosti.
Ó Božský a nejvyšší Knězi,
ať je moc Tvého milosrdenství
všude doprovází a chrání
před léčkami a úklady
ďábla, které ustavičně klade
duším kněžší. Ať moc Tvého
milosrdenství, Pane, drtí
a maří všechno to, co by
mohlo zatemnit svatost
kněžší, vždyť Ty můžeš
všechno. Amen.*



Mnohé představitele diecézí a zasvěcených společenství právem znepokojuje snižující se zájem mladých lidí o kněžská a řeholní povolání. Zdá se, že ani opakovaný apel na odpovědnost křesťanských rodičů a na modlitbu za duchovní povolání nepřináší očekávané výsledky. Těžištěm následujícího příspěvku bude hledání příčin tohoto trendu.

PROČ MÁME TAK MÁLO KNĚŽÍ?

P. Michael Martinek, SDB



POJEM POVOLÁNÍ, PASTORACE POVOLÁNÍ

Pochopení pojmu povolání prochází v současné době hlubokou proměnou. V Bibli i v křesťanské tradici můžeme rozlišit jeho dvě základní významové polohy:

- povolání jako výzva, jíž Bůh volá konkrétního člověka k mimořádnému úkolu, který souvisí s realizací jeho plánu spásy (např. povolání Jeremiášovo, Mariino, apoštolů apod.);
- obecné povolání k účasti na Božím životě, které je určeno všem věřícím (např. 1 P 2,9-10).

Později v dějinách církve došlo k významovému posunu: pod pojmem povolání se rozumělo především povolání k životu

v celibátu – ke kněžství nebo k řeholnímu zasvěcení. Toto pojetí převažovalo v teologii i v magisteriu až do II. vatikánského koncilu a v pastorační praxi církve je patrné dodnes.

V pokoncilní církvi byly oba původní významy pojmu povolání opět oživeny a setkávají se s pochopením a ohlasem zvláště mezi křesťanskými laiky. Problém nedostatku kněžských a řeholních povolání se tím ovšem nevyřešil. Představitelé církve i řeholních institucí proto se stále větší naléhavostí hledají způsoby, jak mladé lidi motivovat pro tuto životní volbu. Ve srovnání s životem manželským, který je chápán církví i společností jako běžný, klade totiž na člověka život v celibátu zcela zvláštní požadavky. Jelikož k rozhodnutí pro manželství není nutná žádná specifická motivace, užívá se pak pojem pastorace povolání často opět ve svém zúženém významu: označuje všechny projekty a aktivity církve směřující k dosažení většího zájmu mladých lidí o kněžství a zasvěcený život.



Noviciát otců pallotinů – přijetí hábitu



Společná modlitba v noviciátu

PŘÍČINY SNÍŽENÉHO ZÁJMU MLADÝCH LIDÍ O KNĚŽSKÝ A ŘEHOLNÍ ŽIVOT

Pohled na statistická čísla je jednoznačný: po velkém nárůstu zájmu o kněžský a řeholní život, k němuž došlo bezprostředně po pádu komunistického režimu, následovalo rychlé vystřízlivění – např. do teologického konviktu nastupovalo v letech 1990 – 1999 průměrně 59 studentů ročně, dnes méně než deset; do noviciátu salesiánů Dona Boska vstupovalo v letech 1990 – 1993 průměrně 14 uchazečů, dnes méně

než jeden za rok. Navíc je třeba počítat s tím, že zhruba polovina z nich v průběhu další formace nebo v prvních letech po kněžském svěcení či řeholních slibech odejde.

Poznání a pochopení příčin tohoto stavu může být důležitým krokem při projektování další strategie v pastoraaci povolání. Následující přehled jistě není úplný, spíše je míněn jako pokus o pojmenování a rozdělení těchto příčin a výzva k další reflexi a diskusi.

Obecně lze říci, že snížení zájmu mladých lidí o zasvěcený život je důsledkem radikálních změn v lidském myšlení a způsobu života. Tyto změny vycházejí z rozvoje přírodních věd a vzniku nových technologií. Projevují se v politickém uspořádání společnosti a kvalitě života v ní (sociologické příčiny – sekularizace a pluralismus), mají hluboký vliv na lidskou psychiku (psychologické příčiny – postformální myšlení, antropocentrismus) a vedou také k důležitým posunům



Novici dostávají hábit před prvním rokem výuky v semináři otců pallotínů

v pochopení křesťanského zjevení (teologické příčiny – pozitivní hodnocení manželství a sexuality, zrovnoprávnění hodnoty manželského a zasvěceného života).

SEKULARIZACE

Sekularizace je chápána jako ústup vlivu náboženských institucí a posléze i náboženství samotného na život společnosti, k němuž došlo v evropském prostředí v průběhu 19. a 20. století. U nás byl tento proces ještě posílen obdobím komunismu. Součástí sekularizace je také ztráta společenské vážnosti celibátu a zasvěceného života.

V prostředí katolické církve byl celibátní způsob života tradičně vázán na silnou sociální kontrolu: pokud někdo vstoupil do kněžského semináře či do řeholní formace, vnímala ho většina jeho původní rodina i farnost jako člověka, který učinil hrdinské rozhodnutí zasvětit svůj život Bohu, a to na celý život. V době komunismu mělo

takové rozhodnutí navíc nádech politického odporu. Případná změna tohoto rozhodnutí pak byla přijímána s rozpaky, s nepochopením, často přímo s odsouzením dotyčného – zvláště v případech, kdy už působil jako vysvěcený kněz nebo řeholník/řeholnice s trvalými sliby. V důsledku to mohlo znamenat ztrátu části přátel nebo rodinných příslušníků, znemožnění přístupu ke svátostem či společenskou diskvalifikaci v rámci farnosti nebo církevního společenství.

V poslední době došlo v tomto směru k výraznému posunu: lze to dokumentovat např. na skutečnosti, že část spolubratří, kteří po roce 1990 odešli ze salesiánské kongregace, nadále se svým bývalým řádem blízce spolupracuje, někdy i formou pracovního zařazení v jeho dílech. Také kněží, kteří opustili kněžskou kariéru (zpravidla z důvodu uzavření manželství), jsou svými rodinami a farnostmi přijímáni s větším pochopením, než tomu bylo dříve. Někdy je tento krok vnímán dokonce jako pozitivní

rozhodnutí osvobodit se z područí totalitní instituce a začít svobodně žít vlastní život.

Ztráta společenské prestiže kněžského a řeholního povolání spojená se zvýšenou tolerancí vůči těm, kteří tento způsob života opustili, snižuje tedy motivaci mladých věřících lidí pro tuto životní volbu.

PLURALISMUS

Rozvoj technologií umožňujících globální komunikaci vedl v posledních desetiletích k intenzivnímu mezikulturnímu a mezináboženskému dialogu a ke vzniku pluralitního pojetí náboženství. Současný mladý člověk v tomto prostředí vyrůstá a považuje ho za zcela přirozené. Mezi mladými katolíky je stále více těch, kteří nejsou plně ztotožnění s celou naukou církve, kteří jsou částečně zakotveni i v jiných křesťanských církvích nebo hledají zdroje pro svůj duchovní život v nekřesťanských náboženských směrech.

Ochota definitivně a na celý život dát svůj život církvi předpokládá však opačný přístup: velmi silnou osobní identifikaci nejen s jejím učením a morálními normami, ale i s její současnou právní a institucionální podobou. Rozvolnění pocitu příslušnosti k církvi je proto dalším závažným důvodem snížení zájmu o kněžská a řeholní povolání.

POSTFORMÁLNÍ MYŠLENÍ

Z hlediska rozvoje poznávacích procesů dozrává většina současných lidí v období rané dospělosti (přibližně 18–30 let věku) k tzv. postformálnímu myšlení, které je charakteristické tím, že si uvědomuje mnohoznačnost i celkový kontext životních otázek a problémů, je schopno kompromisu

a počítá s tím, že jednou získaný názor se může dalším vývojem změnit. Také profesní život daleko více podléhá změnám. Změny zaměstnání, rekvalifikace a další vzdělávání dospělých v kterékoli životní fázi se staly běžnou součástí naší kultury.

Podobně se změnil přístup k manželským závazkům: málokdo chápe manželství jako definitivní stav, jako nerozlučný svazek. A totéž platí pro celibát: mladý člověk má často pocit, že trvalým rozhodnutím k tomuto velmi specifickému způsobu života by byl zablokován další rozvoj jeho poznání, vztahů, svobodného rozhodování.

DŮRAZ NA OSOBNÍ KVALITU ŽIVOTA

Součástí postmoderního pluralismu je také racionální postoj, který tvrdí, že nic není jasné, vše může být zpochybněno, na všechno existuje více možností řešení. To je umožněno skutečností, že člověk už se nevztahuje k Bohu nebo jakékoli skutečnosti mimo sebe, ale k sobě samému – jeliž referenčním bodem je on sám, vnější autorita nebo náboženská komunita má pro jeho rozhodování velmi malý význam. Kritériem, podle něž se člověk rozhoduje, pak není objektivní pravdivost, nýbrž užitečnost daného postoje či názoru pro kvalitu jeho života a zároveň pro společnost jako celek.

Takto chápaný antropocentrismus je jedním ze základních prvků psychiky moderního člověka. Ve věci osobního povolání už se často ani odpovědný mladý křesťan neptá: Co ode mě Bůh požaduje? Kam mě Bůh volá? Spíše se ptá: Na které cestě pro-

žiji kvalitněji svůj život a budu užitečnější společnosti, příp. církvi? Tento přístup nemusí být špatný, pokud člověk zároveň bere v úvahu teologický a spirituální rozměr povolání – pokud tedy toto hledání prožívá v dialogu s Bohem.

ZROVNOPRÁVNĚNÍ HODNOTY ZASVĚCENÉHO A LAICKÉHO ŽIVOTA

Pastoraci povolání v minulosti napomáhala skutečnost, že erotická a sexuální láska byly považovány za projevy nízkých pudů,

které mají málo společného se vznešeným cílem člověka. Výchova v tomto duchu často motivovala mladé lidi k tomu, aby se zřekli této formy lásky ve prospěch jejich vyšších forem. Novější duchovní literatura však zdůrazňuje, že také erotická a sexuální láska má svůj teologický a duchovní rozměr; mladí křesťané to chápou jako samozřejmost.

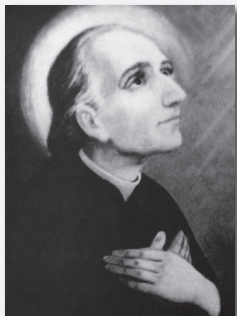
Církev proto na II. vatikánském koncilu začala hovořit o tom, že manželský a celibátní život jsou pro člověka stejně hodnotnými cestami ke svatosti a ke spáse. Jasně pak formulovaly tento názor dokumenty Jana Pavla II. a Katechismus (1603; 1618–1620). Tím, že se církev vzdala svého přesvědčení o tom, že celibátní život je dokonalejší cestou ke svatosti, ztratila další motivační prvek pro rozhodování mladých lidí k této formě života.

ZÁVĚR

Na uvedené skutečnosti lze reagovat dvěma způsoby: a) výchovou mladých lidí k tomu, aby pochopili význam zasvěceného života v tradičním pojetí; b) hledáním takového pojetí a takových forem zasvěcení, které by braly v úvahu uvedenou realitu a navazovaly na ni. První způsob může přinést plody spíše mezi mladými lidmi vychovanými v tradičních křesťanských prostředích; z teologického hlediska jde ovšem o přístup nepoctivý, neboť se vrací k předkoncilnímu pojetí zasvěceného života. Druhý způsob představuje dosud neprobádanou cestu. Pokud by se po ní církev vydala, mohla by objevit nové podoby křesťanského povolání, a tak se otevřít i mládeži, která je zakotvena v sekularizovaném a pluralitním myšlení.

Převzato z: **Očima křesťana**
(www.michael-martinek-sdb.cz)





PANE, POŠLI DĚLNÍKY NA SVOU ŽEŇ

VĚČNÝ OTČE,

ty toužíš, aby všichni byli spaseni.

Tvé milosrdenství je veliké.

Učiň, aby tě všichni lidé poznali a milovali tě.

S hlubokou vírou v Kristovu smrt a zmrtvýchvstání tě prosíme:

Pane, pošli dělníky na svou žeň a slituj se nad svým lidem.

VĚČNÉ SLOVO,

Spasiteli všeho tvorstva, přiveď všechny k sobě,

pro ně jsi byl poslušný až k smrti na kříži.

Shlédni na zásluhy své Matky a všech andělů a svatých,
kteří se za nás přimlouvají.

Pane, pošli dělníky na svou žeň a slituj se nad svým lidem.

DUCHU SVATÝ,

Bože, skrze nekonečné zásluhy našeho Pána Ježíše Krista
zažehni ve všech srdcích oheň své vroucí a všemohoucí lásky,
aby byl jeden ovčín a jeden pastýř a aby všichni mohli
oslavovat v nebi tvé věčné milosrdenství.

KRÁLOVNO APOŠTOLŮ A VŠICHNI ANDĚLÉ A SVATÍ,

proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň
a slitoval se nad svým lidem, aby se všichni ve spojení s ním
i s Otcem a Duchem Svatým mohli radovat navěky.
Amen.

Musím vstoupit do výhně a přijmout žár



ROZHOVOR S NOVOKNĚZEM, OTCEM MILANEM PAZDEROU

■ Otče, 22. června 2024 jste z rukou otce biskupa Pavla Konzubla přijal kněžské svěcení. Na tento den máte určité hodně vzpomínek. Pamatujete si však, kdy vás poprvé napadlo, že byste se mohl stát knězem?

Otázka po kněžství mě napadla již na střední škole. Bylo mi okolo 18 let a moje odpověď byla jasné NE. Otázka zůstala, ovšem moje odpověď se postupem času měnila. Touha říct plné ANO, odpovědět na Boží volání, přišla na setkání mládeže s papežem Františkem v Krakově. Tenkrát jsem si řekl, že bych rád za Bohem vyšel... A tak jsem šel.

■ Potkal jste na své cestě mnoho kněží... Kdo je pro vás kněžským vzorem, který byste chtěl následovat?

Kněžským vzorem byli kněží sloužící v mé domovské farnosti Křižanov. Jako největší vzor pak vnímám otce Jana Hanáka – právě on mě připravoval k 1. sv. přijímání, on začal ve stejný čas jezdit na naše farní tábory, u kterých zůstal až do dneška. Jde o kněze, kterého vnímám a osobně znám nejvíce let, o kněze, který je mi do dnešních dnů v mnohém vzorem.

■ Když vás otec biskup po svěcení v katedrále posílal do první farnosti, řekl o vás, že jste takový „usedlík“. Znamená to, že rád zůstáváte na stejném místě a nerad cestujete?

Když to slyšeli moji přátelé, museli se trochu pousmát. Otec biskup mě zná nejčastěji z osobních setkání, při kterých jsem i rád tím usedlejší. Vůči druhým chci být tím,

kdo dokáže zachovat klid, rozvahu, a přitom zůstat napojený. Ve větší skupině, když se něco promyšlí, organizuje nebo někam jede, zcela usedlý nejsem a rád se podílím všemi způsoby na radosti a energii.

■ Jako primiční dárek jste mimo jiné obdržel kovářské nářadí. Prozradíte proč?

Dostal jsem kladiva hned tři a k tomu troje kovářské kleště. Šlo o dárek, na kterém spolupracovali hned 4 kováři. Jde o takovou cestovní výbavu – prý kdybych se dostal do farnosti, kde by byl nějaký kovář, tak abych se mohl ukázat. A taky šlo o kováře a zároveň moje dobré kamarády, tak se nedivím, že chtěli dát něco od srdce a od výhně.

■ Má kovář něco společného s knězem?

Má! Kovář dokáže i studený předmět rozehrát, rozpálit. Kněz to samé dělá se srdcem, které má být zapálené pro ty správné Boží věci. Obě práce mají také svou krásu, která jde ruku v ruce s náročností. Je fajn znát své síly, být tvořivý a nebát se výzev, pak mohou vznikat velké věci.

■ Když se říká „umělecký kovář“, je v tom přímý odkaz na umění, a to je spojeno s krásou. Dostojevský řekl známý výrok, že krása spasí svět. Co je krása? Jak byste krásu definoval a proč je podle vás krása pro lidský život tak důležitá?

Krása je stav harmonie, to, když vše do sebe zapadá. My lidé krásu buďto tvoříme, nebo narušujeme. Nejde o přehršel věcí, vjemů a podnětů. Ne... Krása je v jednoduchosti, v čistotě, v přímém sdělení. Líbí se mi, že krása nás obklopuje – třeba příroda nebo člověk, který je radostný, vesmír – vše,



Kovářna s ministranty

Foto: Jan Gráf

co je krásné, může odkazovat a probouzet v lidech cit, vědomí, že je nějaký zdroj krásy, kterým je Bůh.

■ Několikrát jsem byl v kovářské dílně pana Josefa Tulise, uměleckého kováře, který vyzdobil svými díly slavkovický kostel. Tak si představte, že vstoupíte třeba do jeho dílny. Máte před sebou kovadlinu, kladiva, nářadí, kov, oheň. Je to svět, ve kterém vzniká krásu a něco dobrého. Co je Boží milosrdenství? Je to to kladivo, kterým Bůh tvaruje realitu tak, aby z toho vydobyl tvar krásy a dobro? Nebo je to spíše oheň, kterým rozpaluje lidské srdce, tak jak se rozpaluje kov?

Boží milosrdenství si představím jako výheň. Ohromný žár, který je živý. Do výhně, ve které hoří uhlí, musí proudit vzduch. Neustálé vanutí, které zaručuje žár. To přímo odkazuje k Duchu Svatému, který je poslem milosrdenství. Vztah je o dvou a já,



Novokněžské požehnání ve Slavkovicích

pokud chci být zapálený do Boha, pokud chci, aby se mě jeho milosrdenství dotklo, musím vstoupit do výhně, přijmout žár, stát se tvárným, barvou i teplotou musím splynout se zdrojem žáru...



Dobrodružný tábor

Foto: archiv katolického domu Křižanov

■ **Vyrůstal jste v Křižanově, v rodišti sv. Zdislavy. Jaký je váš vztah k této světici? Co na ní nejvíce obdivujete?**

Svatou Zdislavu беру předně jako svoji nebeskou kamarádku. Blízkou osobu, se kterou mám velmi osobní vztah. Je moje rodačka, tak ji vnímám jako takovou sousedku, která je vždy doma a já se u ní vždy můžu stavít. :) V Olomouci jsem při studiích rád chodil k dominikánům, kteří měli obraz Zdislavy na bočním oltáři a pod ním měli její relikviář. Když jsem chtěl poprosit za školní, ale i za rodinné věci, šel jsem vždy ke Zdislavě. Ona vyrůstala ve stejném místě, tak věřím, že jako patronka rodin na rodiny (na ty křižanovské obzvlášť) nezapomíná.

■ **Otče, přeji vám, ať máte i sílu i cit pro kování lidských srdcí pro Pána. Děkuji za rozhovor a prosím o novokněžské požehnání pro čtenáře „Apoštola“...**

Ze srdce novokněžsky žehnám + a přeji Boží radost do vašich životů.



Třicátiny...

Otec Milan Pazdera se narodil v Novém Městě na Moravě v roce 1993. Vyrůstal v Křižanově, v rodišti sv. Zdislavy, společně s jedním bratrem. Střední školu, kterou studoval v Třebíči, ukončil roku 2013. Je uměleckým kovářem. Pracoval v dílně kováře Josefa Tulise z Dlouhého. V roce 2017 vstoupil do kněžského semináře v Olomouci. Po jáhenském svěcení působil v Moravských Budějovicích. Kněžské svěcení přijal z rukou Mons. Pavla Konzubla 22. 6. 2024. V současné době působí jako farní vikář na místě své jáhenské praxe, v Moravských Budějovicích.



Sabina Kratochvílová: Bl. Zdislava (výřez)

ZDISLAVA Z KŘIŽANOVA

Do staré lípy bouře zařála šíp
ze Svaté Hory přicházíš ženo
srdce je lehké ve stínu lip
milostným šípem je Tvé věno.

Zdislavo dítě, naděje nuzných
šlechetná ratolest na ramenou
rozhodnou rukou rozlomíš chléb
Úrodná Zemi nad pustinou.

Mokvají rány modré krve
pokorou kleneš se dějinami
ve tváři rybníků a pozdních mlh
Zdislavo, dívko, zůstaň s námi.

V zástupu lačných Tebe prosím
otevři bránu do Lemberka.
Milosrdenství bez oběti není
lásky je žádná, nebo velká.

Jiří Nohel



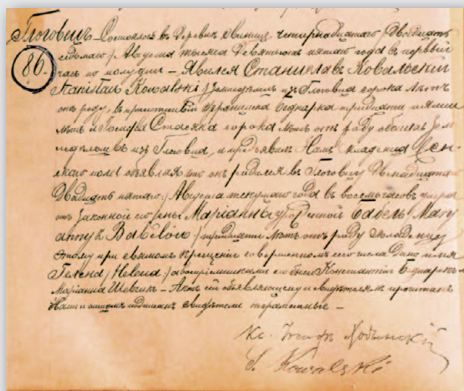
POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Kněží v životě sv. Faustyny

Na cestu člověka postavil Bůh kněze. Kněz doprovází věřícího člověka od křtu až do smrti, po celý jeho život. Skrze svátosti ho živí a osvobozuje a skrze Ducha Svatého vede, aby člověk dosáhl svého cíle. Také v životě sv. Faustyny nechyběli kněží, bez kterých – sama to ve svém Deníčku vyznává – by nebyla schopná jít svou duchovní cestou. Sv. Faustyna potkala ve svém životě mnoho kněží, my však vzpomene na ty, kteří se významným způsobem zapsali v důležitých chvílích jejího života a pomohli jí splnit Boží záměr, který s ní Pán Ježíš měl.

P. JOSEF CHODYŇSKI

To on 27. srpna 1905 pokřtil Helenu Kowalskou, pozdější sv. Faustynu. Byl farářem ve farnosti Świnice Warckie, do které patřila rodina Kowalských. Zemřel o čtyři roky později, 22. června 1909. Nemáme žádné fotografie ze křtu, jen zápis ve farní matrice, kde si můžeme přečíst: „*Stalo se ve Świnicích 27. srpna 1905 v jednu hodinu odpoledne. Stanisław Kowalski, 40letý zemědělec z vesnice Głogowiec, se objevil v přítomnosti Franciszka Bednarka (35) a Józefa Stasiaka (40), oba zemědělci z Głogowce, a ukázal nám dívku narozenou ve vesnici Głogowiec 25. srpna toho roku v osm ráno od své vdané manželky Marianny roz. Babel (30 let). Dítěti bylo při křtu sv., který se dnes konal, dáno jméno Helena a jeho kmotry byli Konstantyn Bednarek a Marianna Szewczyk.*“



V době křtu sv. Faustyny bylo Polsko pod nadvládou Ruska, proto je zápis v matrice v ruském jazyce. Pod zápisem je podepsán kněz (J. Chodyński) a pod ním otec sv. Faustyny (S. Kowalski).



P. JAKUB DĄBROWSKI

Když sv. Faustyna přijela do Varšavy se záměrem vstoupit do řádu, neměla kde bydlet. Vešla do prvního kostela na své cestě. Byl to kostel sv. Jakuba. Potkala tam kněze, který jí pomohl najít zaměstnání v rodině Lipszců, kde potom hlídala děti. V komentáři k Deníčku sv. Faustyny si můžeme přečíst, že tím knězem byl P. Jakub Dąbrowski (nar. 18. 8. 1862), farář farnosti sv. Jakuba ve Varšavě a později děkan předměstského varšavského děkanátu; zemřel za druhé světové války.

Sv. Faustyna své setkání s tímto knězem popisuje v Deníčku takto: „*Při jedné mši svaté jsem uslyšela tato slova: Jdi k tomuto knězi a všechno mu řekni a on ti poví, co máš dál dělat. Po mši svaté jsem šla do sakristie a pověděla všechno, co se stalo, a poprosila jsem o radu, kam vstoupit, do kterého kláštera. Kněz se v první chvíli podívil, ale řekl mi, ať mám velkou důvěru, že Bůh to dál zařídí.*“

KŘEST – narozeniny pro život věčný

Slavíme své svátky, narozeniny a důležitá životní výročí. Většinou však neslavíme výročí křtu. Nějak se to nedostalo do povědomí a tradice života křesťanů, a to je škoda. Křest jsou přece naše narozeniny pro život věčný.

Pro náš duchovní život může být velmi obohacující pamatovat si datum svého křtu, které lze zjistit, pokud je neznáme, ve farnosti, kde jsme byli pokřtěni. Z matriky se také můžeme dozvědět, kdo nás křtil, a potom se za toho kněze pomodlit. Ve své vděčné modlitbě za dar křtu můžeme pamatovat také na rodiče, kteří nám dali pozemský život a přinesli nás ke křtu, aby nám tím zajistili život věčný, a na kmotry. V případě, že jsme byli pokřtěni v dospělosti, můžeme pamatovat také na ty, kdo nás ke křtu připravovali.

Velmi podnětné může být také zjištění, s jakým svatým je spojeno datum našeho křtu. Nemusí se jednat vysloveně o svátek nebo liturgickou památku svatého, ale třeba o důležitou událost z jeho života nebo ze života církve. Někdy může tímto způsobem vzniknout něco jako „duchovní přátelství“ s tímto svatým, které může obohatit náš duchovní život.

Já tě zatím pošlu k jedné zbožné paní, u které zůstaneš, dokud nevstoupíš do kláštera. Ta paní, když jsem se u ní přihlásila, mě přijala velice srdečně.“ (Den. 12,13)

Touto paní byla Aldona Lipszycowa, která na celou věc vzpomínala později takto: „*Můj manžel prosil faráře od sv. Jakuba ve varšavské čtvrti Ochota o někoho, kdo by mi pomáhal v domácnosti. Otec kanovník Jakub Dąbrowski byl dříve farářem v Klembové a byli s mým manželem přátelé. Pokřtil ho, oddal nás a křtil všechny naše děti. Bylo to v létě r. 1924, když nám otec kanovník poslal Helenu Kowalskou s lístkem, že ji nezná a že nám přeje, aby byla dobrá.“*

P. Josef Dąbrowski byl do konce svého života farářem ve farnosti sv. Jakuba. 24. září 1939 byl smrtelně raněn během nočního bombardování Varšavy a kostela sv. Jakuba Němci. Zemřel 10. října 1939 a je pohřben pod podlahou kostela sv. Jakuba.

BLAHOSLAVENÝ

P. MICHAL SOPOČKO

Bez pochyby je P. Sopočko jedním z nejdůležitějších kněží v životě sv. Faustyny, který po její smrti převzal úkol zvěstovat světu poselství o Božím milosrdenství. Narodil se

1. listopadu 1888 na území dnešního Běloruska. V roce 1914 byl vysvěcen na kněze. Byl profesorem pastorační teologie a přednášel na teologické fakultě ve Vilniusu a v kněžském semináři v Białymstoku. Sestru Faustynu potkal ve Vilniusu, kam chodíval zpovídat sestry, a stal se jejím zpovědníkem a spirituálem. Ve svých vzpomínkách přiznává, že ze začátku pochyboval o zjeveních sv. Faustyně. Potom se však přesvědčil o jejich pravosti a naplno se angažoval v šíření poselství, které sv. Faustyna obdržela od Pána Ježíše. Přečinil se o vznik Deníčku sv. Faustyny, protože jí nařídil, aby zapisovala své zážitky s Pánem Ježíšem. Díky jeho pomoci vznikl také první obraz milosrdného Ježíše, který v roce 1934 namaloval ve Vilniusu Eugeniusz Kazimirowski. Ještě za života sv. Faustyny vydával texty o účtě k Božímu milosrdenství a zařídil tisk tisíců obrázků s modlitbou Korunky. Byl zakladatelem Kongregace Sester milosrdného Ježíše (1941). Po smrti sv. Faustyny psal knihy a články o Božím milosrdenství (jeho bibliografie čítá přes 200 položek) a snažil se o zavedení Svátku



Božího milosrdenství v církvi. Bohužel se nedožil zrušení zákazu, který v roce 1958 vydal Apoštolský Stolec ohledně šíření úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení sv. Faustyny. Zákaz byl zrušen v roce 1978, otec Michal však zemřel 15. února 1975. V den slavnosti sv. Václava, 28. září 2008, byl blahorečen.



OTEC JOSEF ANDRASZ, SJ

Otec Andrasz (1891–1963), jezuita, byl spirituálem sv. Faustyny v Krakově. Kněžské svěcení přijal v roce 1919.

Celý jeho kněžský život byl spojen s nakladatelstvím Apoštolátu modlitby. Byl autorem, ředitelem a v letech 1930–1938 šéfredaktorem časopisu „Posel Ježíšova srdce“. Zemřel 1. února 1963.

Poprvé se sv. Faustyna u otce Andrasze zpovídala v roce 1933, před svými věčnými sliby. V posledních letech jejího života v Krakově se stal jejím spirituálem a doprovázel ji dva a půl roku. Po smrti sv. Faustyny se podobně jako P. Sopočko angažoval v šíření poselství o Božím milosrdenství na základě zjevení sv. Faustyně. Pod jeho vedením vznikl obraz milosrdného Ježíše, který namaloval malíř Adolf Hyla. Tento obraz – který se dnes nachází v Lagiewnikach – se stal nejznámějším obrazem milosrdného Ježíše.

V roce 1943 začal v klášterní kapli v Lagiewnikach sloužení pobožností k Božímu milosrdenství a od roku 1944 slavení Svátku Božího milosrdenství. Na jeho podnět byly shromážděny vzpomínky o sv. Faustyně a brožurka o úctě k Božímu milosrdenství, kterou připravil, byla přeložena do mnoha jazyků a vydána ve velkých počtech.



P. TEODOR CZAPUTA

Narodil se v roce 1884 jako šestnácté dítě v rodině Czaputů. Kněžské svěcení přijal v roce 1907. Byl rektorem teologické fakulty

na Jagellonské univerzitě v Krakově a od roku 1925 zpovědníkem v noviciátu Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství v Lagiewnikach. Tam se setkal se sv. Faustynou. Uděloval jí svátost pomazání nemocných, svátost smíření a byl jediným knězem, který spolu se sestrami bděl u smrtelné postele sv. Faustyny v den její smrti, 5. října 1938. Byl to také on, kdo vedl smuteční průvod se sv. Faustynou na hřbitov v Lagiewnikach. Když 2. března 1945 zemřel, byl sám také na stejném hřbitově pohřben.



SV. JAN PAVEL II.

Sv. Jan Pavel II. vzpomínal, že během druhé světové války chodíval do práce kolem kláštera v Lagiewnikach a často se modlil v klášterním

koste a na hřbitově u hrobu sv. Faustyny. I když se se sv. Faustynou nikdy osobně neseťkal, po její smrti se velmi přičinil o šíření úcty k Božímu milosrdenství. Snažil se zrušit zákaz šíření úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení sv. Faustyny, který Vatikán, kvůli nesprávnému překladu Deníčku sv. Faustyny, vydal v roce 1958, a ještě jako krakovský arcibiskup zahájil v roce 1968 proces blahorečení sv. Faustyny. Po svém zvolení na Apoštolský stolec vydal encykliku o Božím milosrdenství (Dives in Misericordia, 1980). 18. dubna 1993 blahorečil sv. Faustynu a 30. dubna 2000 ji svatořečil a pro celý svět ustanovil Svátek Božího milosrdenství. Velmi příznačné bylo, že zemřel v předvečer Svátku Božího milosrdenství, 2. dubna 2005.

Zprac. P. Wojciech Zubkiewicz, SAC



KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.



KORUNKA S RADIEM PROGLAS



Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

ZEMŘELA SESTRA CECYLIE OBUCHOWSKÁ

Ve věku 104 let zemřela sestra Cecylie Obuchowská, bývalá generální představená Kongregace Sester Matky milosrdenství (z Ostré Brány), která zachránila první obraz milosrdného Ježíše před komunisty.

Servis www.catholic.by, který přináší zprávy ze života církve v Bělorusku, publikoval v červnu 2024 informaci Kongregace Sester Matky milosrdenství a biskupství v Hrodně, že sestra Cecylie zemřela 3. června 2024 v Domě milosrdenství v Kamionce.

Sestra Cecylie se narodila v roce 1920. V roce 1950 složila řeholní sliby. Během totality, když trvalo pronásledování pro víru, jen její maminka a sestra věděly, že je řeholní sestrou. Od roku 1959 byla varhanicí ve farnosti Božího Těla a sv. Jiřího mučedníka v Krzemienicy. Po deseti letech společně s Mons. Josefem Grasiewiczem přijela do Kamionky, kde byla také varhanicí a vyučovala náboženství. 25 let plnila funkci generální představené Kongregace Sester Matky milosrdenství.

Za totality se sestra Cecylie přičinila o záchranu prvního obrazu milosrdného Ježíše, který v roce 1934 namaloval malíř Eugeniusz Kazimirowski dle pokynů sv. Faustyny Kowalské. Poprvé byl obraz veřejně prezentován na poutním místě v Ostré Bráně ve Vilniusu během tridua v roce 1935. Potom byl obraz umístěn v kostele sv. Michaela ve Vilniusu, ve kterém byl rektorem otec Michal Sopočko. Obraz visel v presbytáři po pravé straně oltáře. V roce 1948,



když Sověti zavřeli kostel sv. Michaela, byl obraz přenesen do kostela Ducha Svatého.

V roce 1956 se tam objevil Mons. Josef Grasiewicz, který byl před válkou přítelem otce Sopočka a zároveň velkým ctitelem Božího milosrdenství. Přesvědčil tamějšího faráře, otce Jana Ellerta, aby mohl vzít obraz do své farnosti. Tak se první obraz milosrdného Ježíše dostal do malého vesnického kostela v Nové Rudě u Hrodna. V roce 1970 se komunisté rozhodli využít kostel v Nové Rudě jako sklad. Farnost byla zrušena a inventář kostela byl přenesen do kostela v Porzeczu.

Komunisté vyvezli skoro všechno, začali demontovat oltář, nechali však obraz milosrdného Ježíše. Obraz totiž visel vysoko pod stropem kostela a zrovna nebyl po ruce až tak dlouhý žebřík. Sestra Cecylie potom vzpomínala: *„Byli jsme dvě sestry a pan Václav, řidič. Vše jsme udělali po tmě, ve velkém utajení. Sestra Terezie, i když*

byla starší než já, byla velmi zručná. Skrze kůr jsme vešli na půdu kostela a demontovali jsme část dřevěného stropu. Potom jsme sundali obraz a místo obrazu jsme pověsili kopii, kterou jsme měli už předtím připravenou. Naštěstí obraz nebyl moc těžký. Vyndali jsme ho z rámu a svinuli do role.“

Sestry přijely autem do Hrodna a potom vlakem do Vilniusu. Tam šly do kostela Ducha Svatého. Dle dostupných svědectví měla sestra Cecylie přistoupit ke zpovědnici, ve které zpovídal otec Alexandr Kaszkiewicz (v současné době diecézní biskup v Hrodně), a řekla mu, že přivezla obraz. Obraz byl umístěn v kostele na důstojném místě. Po určité době byl obraz přenesen z kostela Ducha Svatého do kostela Nejsvětější Trojice, kde vzniklo poutní místo Božího milosrdenství a kde je obraz dodnes.

Převzato z www.kresy24.pl



Ostrá Brána ve Vilniusu, 1938

CHTĚLA BYCH SE STÁT KNĚZEM...

„Ó věčná Lásko, toužím, aby tě poznaly všechny duše, které jsi stvořil. Chtěla bych se stát knězem, neustále bych říkala o tvém milosrdenství hříšným duším, které jsou ponořeny do zoufalství.“

Chtěla bych být misionářem a nést světlo víry do divokých zemí, aby tě duše mohly poznat a abych za ně, zcela strávena, zemřela mučednickou smrtí, jakou jsi ty umřel za mě i za ně.

Ó Ježíši, přespříliš dobře vím, že mohu být knězem, misionářem, kazatelem, mohu zemřít mučednickou smrtí skrze úplné sebezmaření a sebezapření z lásky k tobě, Ježíši, a k nesmrtelným duším.“

(Den. 302)



Citát z Deníčku sv. Faustyny z knihy „**365 dní se svatou Faustynou. Nejkrásnější stránky z Deníčku**“. Citáty z Deníčku jsou uspořádány dle kalendáře, na každý den roku. Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2022. 408 stran, vázaná. Cena 449 Kč. Knihu si můžete objednat na www.paulinky.cz nebo telefonicky: 733 755 999.

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Blahoslavený P. Richard Henkes, SAC

3/3

Mučedník lásky a stavitel mostů mezi národy

(Pokračování z předchozího čísla)

ZATČENÍ A KONCENTRAČNÍ TÁBOR

Na Květnou neděli 1943 byl otec Henkes zatčen. 12. března pronesl v Branicích kázání, které si vyslechl někdo, kdo otce potom udal. Richard Henkes byl vyslýchán, ale uvězněn byl až 8. dubna v Ratiboři. Období vězení bylo dobou sklízně úrody zaseté v mnoha předchozích letech. Je to ovoce jeho zrání skrze utrpení, oběti, osamělost a také zápas s Bohem. Zkušenosti temnoty víry a duchovních bojů ho připravily k té největší oběti – obětování života. Slova z dopisu napsaného z vězení spolupracovníci v Ząbkowicích Slezských, Hedvice Bul, 24. května 1943, odrážejí stav jeho duše:

„Jsem stále v izolaci, což je velmi nervy drásající, ale i přesto jsem psychicky i fyzicky zdravý. Kromě dvou dnů v týdnu mohu přistupovat ke svatému přijímání každý den, a to je pro mě velká útěcha. Už pár dní můžu chodit do práce, i když jen do jiné místnosti, kde si můžu s někým popovídat. Ale stále je to křížová cesta. Na začátku jsem se ještě modlil za osvobození, teď jsem se už ale vnitřně přemohl, a i kdybych měl jet do tábora, řeknu „Deo gratias“, jako když mě zatkli. Nakonec musím učinit skutečností to, co jsem kázal ostatním během duchovních cvičení. Dodnes mě Bůh viditelně chrání; proto se budoucnosti

nebojím. Bůh mě bude jistě i nadále zasypávat svými milostmi.“

10. července 1943 byl transportován do koncentračního tábora v Dachau. Dostal číslo 49642. Po karanténě byl umístěn do bloku 26 – pro kněze. Zpočátku pracoval na poli. Byla to dřina, při které esesáci hráli na hony na zajatce. Poté byl přidělen na lehčí, ale stejně vyčerpávající práci na poště. Zde si uvědomil, že může zachránit vězně, kterým nikdo zvenčí nepomohl. Psal dopisy s žádostí o pomoc pro konkrétní kněze. Mnohým pomohl s potravinovými balíčky, které mu posílali farníci ze slezských Strahovic. Jeho kontaktní osobou



Paula Mikietta

byla hospodyně Paula Mikietta. Jeho aktivita a sounáležitost s ostatními byla zaznamenána a pravděpodobně byl za trest převezen k transportní jednotce. Byla to nebezpečná práce, vynášení mrtvých a pří-

prava jejich těl na pokusy s rizikem nákazy infekčními nemocemi. Později pracoval jako zásobovací pracovník v bloku č. 17. Když potom pracoval také jako obsluha jídelny, mohl pomáhat vězňům „organizovat“ jídlo z kantýny.

V táboře byla vidět jeho velkorysost vůči bližnímu. Všiml si těch, kteří to potřebovali, a pomáhal jim, přičemž riskoval

vlastní život. Spřátelil se také se služebníkem Božím Josefem Beranem (1888–1969), pozdějším pražským arcibiskupem a kardinálem. Při každé příležitosti diskutovali, podporovali se na duchu a vyměňovali si myšlenky. Richard Henkes vytvořil plány na stavbu mostů mezi lidmi. Dával se do budoucnosti. Ve 43 letech se v táboře začal učit česky. Výuka jazyka v táboře mu dávala smysl a odváděla jeho mysl od drastické reality, ačkoli učení, zejména jazyků, pro něj bylo vždy obtížné. Jeho přítelem v táborovém životě byl také otec Eduard Allebrod, pallotin, se kterým pracoval v Ząbkowicích Slezských.

V prosinci 1944 vypukla v táboře epidemie tyfu. Práce v bloku č. 17, kde se nemoc šířila, zahrnovala mytí nevléčitelně nemocných a odstraňování mrtvých. V duchu lásky jim otec Richard také tajně přinášel svaté přijímání a bděl u umírajících. Richard Henkes je neopustil. Mohl rezignovat. Nechal se očkovat, ale věděl, že riskuje život. Dobrovolně ošetřoval nemocné. Nebyl nucen k nim jít. Zda prožíval vnitřní dilemata, nevíme. Jeho postoj je však vidět – láska k bližnímu a připravenost k oběti. Po pár týdnech onemocněl a 22. února 1945, 66 dní před osvobozením tábora, zemřel na tyfus.

POHŘEB OTCE RICHARDA HENKESE

Otec Kentenich měl již v okresním táboře velký vliv, a tak díky svému úsilí a potravinovým balíčkům, které dostával, způsobil, že tělo otce Henkesa bylo vystaveno v rakvi do druhého dne, kdy byl naplánován obřad rozloučení. Následujícího dne zemřel také bl. kněz Vincent Frelichowski a otec Zygmunt Mikołajewski. Těla těchto tří kněží byla vystavena v táborové kapli a všichni se s nimi loučili v modlitbě. Polští a němečtí kněží se společně se svými bratry rozlou-



*„Jdu i zde svou cestou s Bohem.
Ano, Bůh je zde blíže než
kdekoliiv jinde, protože ho také
více potřebujeme.“*

(dopis P. Richarda Henkesa
z koncentračního tábora v Dachau)

čili. To se samozřejmě dělo bez vědomí vedení tábora. Potom zařídili, aby tělo otce Henkesa bylo zpopelněno odděleně. Za to podplatili hlídku jídlem a tabákem.

Zpopelněné tělo bylo převezeno do Limburgu a pohřbeno na pallotinském hřbitově. Mše svatá a pohřeb se konaly 7. července 1945. Kázání pronesl otec Josef Fischer. Zdůraznil život otce Henkesa jako oběť pro Krista a jeho hlubokou oddanost Panně Marii. V roce 1990 byl popel otce Henkesa uložen do biskupské hrobky na pallotinském hřbitově.



Hrob P. Richarda Henkese ve Vallendaru

CESTA K BLAHOŘEČENÍ

Bezprostředně po smrti byl Richard Henkes téměř zapomenut. Pallotínští kněží byli zaneprázdnění reorganizací provincie, Schönstattské hnutí zažívalo potíže a apoštolskou vizitaci. Bývalí farníci byli rozptýleni v důsledku poválečného přesídlení obyvatelstva. Jeho československý přítel biskup Josef Beran byl v komunistickém vězení. Osoba otce Richarda vzbudila zájem teprve u badatelů, kteří se zabývali osudy kněží v Dachau. První snahy o blahořečení vynaložilo v roce 1982 „Společenství kněží z koncentračního tábora Dachau“. V tomto období vznikl pod vedením otce Wilhelma Schützeichela také „Kruh přátel Richarda Henkese“. Důležité dokumenty o Richardu Henkesovi však shromáždil otec Ludwig Mütz, provinciál

v Limburgu a poté generální rektor v Římě z Ruppachu. V roce 2000 Česká biskupská konference podpořila pallotiny v procesu blahořečení. Otevřel ho 24. května 2003 biskup Franz Kamphaus z Limburgu. 23. ledna 2007 byly spisy převezeny do Říma.

BLAHOŘEČENÍ

Richard Henkes, mučedník lásky a stavitel mostů, byl blahořečen v neděli 15. září 2019. V liturgickém kalendáři na 15. září připadá každý rok připomínka Panny Marie Bolestné. Je příznačné, že tento kněz, jehož životní cesta byla spojena s mnoha utrpeními, byl povýšen k oltářům, když církev vzpomíná na Marii a její srdce probodnuté meči smutku. Významné je i to, že se odehrála v den smrti jeho prvního duchovního otce a vůdce, Božího služebníka, otce J. Kentenicha. Vše, co bylo za jeho života důležité, se prolíná i po jeho smrti a pro nás je to výmluvné znamení.

Otec Richard Henkes, člověk velkého ducha, který nezapadá do běžného rámce každodenního života, nás může mnohému naučit. Vidíme ho, jak zápasí s přirozenými sklony, je zklamán sám sebou, prožívá temnotu víry a je zmítán vnitřním neklidem. Hledal pomoc, ale zároveň ji nemohl najít. A pokračoval v utrpení, i když mu chyběla síla a trpělivost. Ponoříme-li se hlouběji do jeho biografie, vidíme, že každý okamžik a zkušenost má smysl, i když to nemusí být hned vidět, ale přináší plody, tvaruje a rozvíjí nás. Richard Henkes nás učí důvěře a radostnému pohledu do budoucnosti. Jeho důvěra v lásku k Matce Boží a vytrvalost v apoštolátu a důvěra Bohu je pro nás velkým povzbuzením.

s. Dr. M. Marcelina Migacz ISSM

převzato z: www.szensztat.pl

www.richardhenkes.cz



NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH



„Pane, nauč nás modlit se“

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ 2024

Od 20. do 27. července 2024 se konala tradiční Pěší pouť k Božímu milosrdenství. Kolem 150 poutníků se vydalo na cestu do Slavkovic z Fulneku, Hodonína, Prahy, Mladé Boleslavi a Českých Budějovic. V pátek 26. července dorazili poutníci do kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Setkání poutníků začalo v pátek společnou Korunkou a po ní mši svatou, kterou přenášelo Radio Proglas a které předsedal novokněz, otec Milan Pazdera. Po mši svaté bylo možné přijmout primiční požehnání. Večer poutníci sdělovali zážitky z cest, společně zpívali a večerní program zakončili modlitbou Nešporů. Poté následovala celonoční adorace v rámci Nikodémovy noci.

Sobotní program začal modlitbou Ranních chval a následně prezentací projektu zázemí nad kostelem ve Slavkovicích. Setkání poutníků zakončila mše svatá, které předsedal otec arcibiskup Adrian Galbas, SAC, který přijel do Slavkovic z Katovic. Přinášíme vám

kázání otce arcibiskupa a děkujeme všem, kteří se duchovně spojili s poutníky a spolu s nimi duchovně putovali.

SVĚDECTVÍ

Tak jednoduché...

Když jsem se dozvěděl heslo letošní pouti: „Pane, nauč nás modlit se ...“, zaradoval jsem se. „Konečně, po dvaadvaceti letech od obrácení budu vědět, jak na to.“

Pečlivě jsem poslouchal všechny přednášky na téma „Otče náš“ a snažil se všechno si zapamatovat. Bohužel, jenom snaha někdy nestačí. Téměř okamžitě jsem všechno zapomněl. Jediné, co mi zůstalo v hlavě, bylo, že Bůh je náš otec. Říkám si: „to mi toho v hlavě zůstalo hodně málo“, a najednou mi to docvaklo. Na to, abych se mohl bavit s tatínkem, který mě miluje, nepotřebuji žádnou zvláštní techniku. Prostě otevřu srdce a Duch Svatý, který je s otcem zajedno, mi pomůže a bude nám spolu dobře. Tak jednoduché to je.

Daniel



Společné přijetí ve Slavkovicích

Díky ti, Pane, za toto setkání

Pěší putování. Letos opět. Již nějakou dobu se ptám sama sebe: „Proč vlastně to celé? Neprocházím náhodou půlkou republiky se snahou uzavřít s Pánem výměnný obchod? Já zdolám kilometry a Ty, Pane, splň to, s čím na Tebe naléhám ve svých prosbách?“

Doufám, že to snad tak není... Nejsem navíc člověk, který vyhledává adrenalinové zážitky. I když jsem během roku díky svým rodinným i pracovním povinnostem docela dost v pohybu, upřímně přiznávám, že jsem celkem líná na to, abych sobě i druhým potřebovala dokázat, že těch 175 km z Prahy (vzhledem k letošnímu občasnému bloudění možná 190 km) „prostě dám“.

Pěší putování k Božímu milosrdenství je pro mě časem, který bývá v posledních letech jednou z mála mých prázdninových „jistot“ (jistě vlastně ale není nikdy nic). Uvědomila jsem si, že je jedním z prostorů, ve kterém dochází k mé vnitřní proměně. K postupné změně pohledu a hlubšímu uvědomění si směřování mého života. Vyrážím na cestu, protože se zoufale toužím nechat zaplavit Boží láskou, nechat se jí obejmout a naplnit

srdce po okraj, ba dokonce nechat se přelívat tak, aby se mohla přelévat do životů lidí kolem. Pokud chci rozdávat, musím mít z čeho. Nechci směřovat námahu v horku a dešti za to či ono, za odebrání životních těžkostí či za zaručené blaho. Učím se vše odevzdávat a prosit, aby mi Pán dával sílu žít to, co mi posílá. Jen On ví, proč to celé. Vždy k tomu dostávám mnohem víc. Milosti, které jsou nezasloužené. I další poutníci potvrdili, že z nich žijí ještě dlouho během roku.

Připojím jeden letošní osobní zážitek...

Snad každý má v životě kolem sebe „anděly“, prostřednictvím nichž nás Pán skutečně objímá. Jsou to osoby, které nás dokážou nezištně a laskavě povzbudit, a to nejen na pěší pouti. Jedno takové skutečné objetí jsem zažila ve Světlé nad Sázavou, když jsem během polední pauzy konečně odpovídala prostřednictvím WhatsAppu své milované kamarádce do Šlapanic u Brna. Nevídáme se už moc často, ale stále o sobě víme a máme se rády. Napsala jsem: „...omlouvám se, že se ozývám až dnes, jsem na pěší pouti.“ Připojila jsem ještě 2 skupinové poutnické fotky. Okamžitě odpověděla: „Odkud a kam vlastně jdeš?“ Sklonila jsem se k telefonu a začala psát odpověď. A co se nestalo? Zvedla jsem oči a přede mnou zničehonic stála právě ona kamarádka! Padly jsme si do náruče. Pracuje v Národním centru pro rodinu a do Světlé jezdí jednou měsíčně do ženské věznice. Na oběd se stavuje do stejné restaurace, vedle níž jsme venku seděli i my, poutníci. Zrovna ve správnou chvíli. S humorem sobě vlastním prohlásila: „Vždycky chodím dovnitř, ale najednou koukám, že venku stojí borec v tričku, které jsem předtím viděla na fotce od tebe. Tak jsem zbystřila...“ Bylo to nesku-tečné! Pane, díky za toto setkání! Díky za každé povzbuzení, za ujištění, že víš o všem.

Dáša

HOMILIE NA ZÁVĚR POUTI, SLAVKOVICE, 27. 7. 2024

Adrian
J. Galbas, SAC

Upevnňujeme se ve víře

Milí poutníci,
mám radost z toho, že
s vámi mohu být na
ukončení vaší pouti.

Pevně doufám, že to nebyla pouze prázdninová procházka, přemístění se z jednoho místa na druhé, ale svědectví o vašem životě, který je jako pouť. V něm jdeme společně za Kristem, až Ho jednou spatříme, tváří v Tvář.

Těm, které jste potkali cestou, svědčila o vaší víře. Mnozí se museli ptát sami sebe: Co je to za lidi? Kam jdou? Místo toho, aby si doprávali odpočinek někde v lázních, se plahočí v horku a nepohodlí! Proč? Kvůli čemu? Kvůli komu?

Moc vám přeji, aby vaše svědectví víry trvalo i dále. I teď, když už pouť skončila. „Jako jste přijali, že Kristus Ježíš je Pán,“ píše svatý Pavel Kolosanům, „tak žijte dále ve spojení s ním, v něm buďte zakořenění a na něm stavějte, upevnění ve víře, jak jste v ní byli vyučeni, a nepřestávejte Bohu děkovat“ (Kol 2,6–7).

Právě o to jde, o to „dále“, o zakořenění, neustálé prohlubování své víry. Abychom věděli, proč věříme, jak věříme a v co věříme, abychom – jak říká svatý Petr – byli stále

připraveni dát odpověď každému, kdo se nás ptá po důvodech naší naděje (srv. *1Petr* 3,15).

Silně mi utkvělo v paměti, co papež Benedikt napsal v úvodu ke *Katechismu pro mladé – Youcat*: „Po Druhém vatikánském koncilu (1962–1965) a ve změněné kulturní situaci už mnozí ani pořádně nevěděli, čemu teď vlastně křesťané věří, čemu církev učí, jestli vůbec ještě něčemu může učit a jak to všechno mohou začlenit do kultury, která se od základu změnila. Nepřežilo se křesťanství jako takové? Může být rozumný člověk dnes ještě věřící? Tyto otázky si poctivě kladli i dobří křesťané.“ A dále: „Měli byste vědět, čemu věříte. Měli byste znát svou víru stejně důkladně, jako zná IT-odborník operační systém svého počítače. Měli byste své víře tak porozumět, jako rozumí dobrý hudebník opusu, který hraje.“

Přiznejme si, že tato slova Benedikta XVI. neztratila nic na své aktuálnosti.

Proto vás také vybízím: Studujte systematicky katechezi ve vašich farnostech! Dnes si nemůžeme dovolit plýtvat časem na zbytečné věci. Je fajn se setkat, abychom si zazpívali a vypili čaj, ale to je málo. Využívejte svůj čas především na katechezi, na odvážné kladení otázek týkajících se Boha, víry, církve, morálky, společenských záležitostí. Východiskem ať je *Katechismus katolické církve*. „Nebude vám vždycky hrát do noty,“ podotýká Svatý otec. „Nebude vám to nijak usnadňovat. Bude totiž od vás požadovat nový život. Bude vám předkládat poselství evangelia jako drahocennou perlu (srv. *Mt* 13,45–46), za kterou musí dát člověk úplně všechno.“ Tolik papež.

Pamatujeme, že víra spočívá v přesvědčení, že Boží slovo je pravda, i tehdy, když se to



Poutníci z Prahy



Mladoboleslavský proud

zdá těžké a dokonce i absurdní. Také tehdy, když mnozí v našem okolí nás pokládají za outsidersy a nuly. Někdy nás tak označují i naši nejbližší. Mají stejnou adresu, stejné příjmení a stejný kousek zlata na prstenu, ale volí si jinou cestu.

„Víra je odpověď člověka Bohu, který se mu zjevuje a sdílí a zároveň jej hojně ozařuje světlem při hledání posledního smyslu života,“ takto zní citace z katechismu.

Víra, to je životní rozhodnutí jít za Pánem, být s Ním!

Toto rozhodnutí však není všechno. Je to jeden z aspektů víry. Důležitý, ale ne dostačující. Musí být ještě další. Nestačí

věřit, je třeba i pověřit. Svěřit. Katechismus učí, že „víra je osobní přilnutí celého člověka k Bohu“ (KKC 176). Moc se mi líbí to slovo – „přilnutí“. Přilnutí je více než přitulení. Přitahuje nás někdo, kdo je pro nás nejen autoritou, ale koho máme prostě rádi. Pevně doufám, že máte takové osoby. Někoho, ke komu se můžeš přivinout bez obavy, že tě odmítne nebo odstrčí. Také doufám, že máte takovou zkušenost i s Bohem. Zkušenost Boží náruče. Se svým příběhem, se svým „dnes“, se svou povahou a nedokonalostí, se svými obavami a nadějemi. Bůh, který je vedle tebe. Bůh, který stojí u tebe a říká: „Přivíň se ke mně, jako já se toužím přivinout k tobě. Chtěj mě, jako já chci tebe!“

To je víra ve svém dvojím rozměru: když vím, že Bůh je Pravda, ale také – a to je důležitější – když vím, zakouším a cítím, že Bůh je Láska! Samozřejmě je snadné věřit v Boha, když jde všechno dobře. Ale co dělat, když se nedaří? Když moje víra naráží na utrpení, které nejsem schopen pochopit, tím spíše objasnit a přijmout? Někdy je to utrpení duchovní, jindy tělesné



Společné foto poutníků k Božímu milosrdenství 2024

či duševní. Často se prolínají a působí intenzivně. Jde o situace, kdy se všechno stává trpké, komplikované, obrácené vzhůru nohama. Když to, co má být, bohužel není, když jsou otřeseny základy toho, co představovalo dosavadní způsob života. Všechno, co se dosud zdálo jako slibné a smysluplné, se náhle začíná houpát, otrásat a nakonec padá jako pověstný domeček z karet. Náhlá nemoc, neodvratné stárnutí, smrt blízkého, neúspěch v práci, zklamání v lásce, zrada přítele, ztráta zaměstnání, deprese, osamocení... Seznam je dlouhý. Každý si může dopsat své osobní položky.

Temné údolí, o němž se mluví ve dvacátém třetím žalmu. Modlitba se tehdy zdá mrtvá, víra nesmyslná, následování Ježíše jako následování bez cíle a bez světla.

Pro mnohé je to temné údolí hrozně těžké. Neúměrně těžké. Jako hrdinové Dostojevského vrací Bohu vstupenku. „Jestliže jsi to ty, kdo řídí ten vlak, tak já vysednu!“ Není se čemu divit, tím spíše nelze posuzovat. Je třeba to pochopit a promodlit! Je třeba pomoci. Vždyť ne každý v takové situaci umí říci to, co Romano



Poutníci z Fulneku

Guardini, člověk hluboce věřící a přitom se sklonem k melancholii, který napsal: „Na Posledním soudu nejenže dovolím Pánu Bohu, aby kladl otázky, ale také já sám se budu ptát... Položím otázky, na které mi nemohla odpovědět žádná kniha, dokonce ani Písmo svaté, ani žádné dogma, ani církevní úřad. Především to je jedna otázka: Proč jsou, Bože, ke spáse nutné ty příšerné okliky a zvláště křivdy nevinných?“

Krise víry může být rovněž zapříčiněna situací v církvi. Mnozí lidé to tak mají! Kolik lidí opustilo Boha kvůli církvi! Jsou přesvědčeni, že církev je zklamala a dokonce podvedla. Nejde jen o skandály duchovních





různého charakteru a rozměru. „Všichni dobře víte,“ píše Benedikt XVI., „jak hluboko bylo společenství věřících zraněno útoky Zlého, pronikáním hříchu do nitra, ano – do samého srdce církve.“ Ano, všichni to víme a ještě dlouho se budeme vyrovnávat s tou hlubokou ranou. Děláme to v církvi a budeme dělat.

Ale zklamání, které mnozí prožívají ve spojitosti s církví a které je vzdaluje nejen od církve, se týká ještě něčeho dalšího. Jde o to, že církev jim připadá jakoby zploštělá, příliš pozemská, zabývající se jen dočasným. Církev, která jakoby kapitulovala ohledně svého prvotního úkolu a povolání, jímž je předávání víry a doprovázení lidí k věčnému životu. Církev, která je příliš sociální, společenská a dokonce i politická. Církev pouze lidská a časná.

Vynikající švýcarský teolog Hans Urs von Balthasar před lety napsal: „Pokoncilní církev ve velké míře zahubila svůj mystický charakter. Stala se církví nekonečných debat, organizování, poradních výborů, kongresů, synod, akademií, spolků, funkcí, struktur a jejich přestrukturování, sociologických experimentů, statistik...“ Dnes by ta slova jistě opakoval.

Uvádím je v době, kdy v církvi pokračuje synoda, s níž spojuji své naděje. Avšak jestliže má být prospěšná pro církev, nemůže být prostě dalším krokem její „uzemnění“

a učinění ji více stravitelnou pro svět, protože to by jediné prohloubilo krizi u mnohých, kteří více potřebují povznesení než uzemnění.

Cesta k obnově církve vede přes návrat ke spiritualitě, k mystice. „Jestliže chceš vybudovat loď,“ psal Antoine de Saint-Exupéry, „neshromažďuj lidi, aby sbírali dříví a rozdělávali si úkoly, ale vzbud' v nich touhu po rozlehlém, nekonečném moři.“

Sdílím s vámi tyto úvahy nad Božím slovem, které nám církev dnes nabízí a které je také o víře. Nejprve je to pronikavé volání Boha, adresované skrze proroka Jeremiáše: „Nespoléhejte na klamná slova!“ (srv. Jer 7,1–11), kdy se Pán Bůh dožaduje víry, která nebude vyznávána pouze ústy.

Musíme velmi dbát na to, abychom víru neomezovali pouze na povrchní religiozitu. Je možné být zároveň člověkem náboženským a nevěřícím. Je možné dodržovat rituální předpisy, hromadit modlitby, ale to vše zůstává pouze v ústní rovině. Neproniká to hlouběji do srdce. Neprojevuje se to v jednání, každodenním a běžném, zvláště k těm, kdo jsou slabší než my. A právě toto jednání má být potvrzením slova a jeho projevem. Je možné stále opakovat „Boží chrám, Boží chrám, Boží chrám,“ a přitom být od Božího chrámu daleko, udělat z něj lupičské doupě a místo pohoršení.

Dávejme si na to velký pozor. Jak říká prorok, zaměříme se především na vlastní



chování, a ne naše povídání. Pouhým mluvením je možné oklamat.

Evangelium (srv. Mt 13,24–30), které jsme před chvílí slyšeli, nám připomíná, že Pán na tomto světě zasévá jediné pšenici, jediné dobro. Toto evangelium je také velkou pobídkou k trpělivosti ve víře. Někdy jsme jako ti služebníci, kteří by chtěli přiliš brzy vytrhat plevel mezi pšenicí. Ale Ježíš Kristus je upozorňuje: „Jen se neunáhlete. Nejdůležitější je pšenice. Když ukvapeně vytrháte plevel, můžete ji poškodit. To Bůh na konci velké poutě dějin světa oddělí jedno od druhého, zlo od dobra a zlé od dobrých.“

V přírodě to není možné, aby se plevel stal pšenicí, ale v životě víry ano. Zlý se může stát dobrým, nezvedený spořádaným a největší hříšník největším světcem. Buďte trpěliví!

Svatý Pavel říká, že láska je trpělivá, ale i víra a naděje je trpělivá. „Trpělivost vůči Bohu je víra, trpělivost vůči sobě je naděje a trpělivost vůči druhým je láska,“ dosvědčuje také Adel Bestavros.

Drazí poutníci, mějte vždy hlubokou víru. Modleme se za sebe navzájem, abychom ji měli. Podporujme se na pouti víry a pomáhejte si. Bůh milosrdenství a pokoje ať nám hojně žehná. Amen.

+ Adrian J. Galbas, SAC

Zpracoval: otec Vojtěch

Fotografie: otec Vojtěch + poutníci

Překlad kázání: Markéta Válková

**Srdečně zveme všechny na pěší pout
v jubilejním roce 19.–26. 7. 2025**



■ **10.–16. 11. 2024 / Vranov u Brna**

Modlíci se církev ve Skutcích apoštolů

• *individuální doprovázení* • *hluboké mlčení*

Přihlášky a informace: www.lectiodivina.cz

Bůh je Ekolog, stvořil stromy, keře, trávy a byliny

K napsání tohoto pohledu mě přiměl pán, který žádal o uzdravení bylinami. Na konci hovoru se optal, zda jsou byliny léčivé. Několikrát jsem tuto otázku již dostal. V duchu mi proběhlo: Pane Jezu, pomoc. Nemocnému muži jsem odpověděl: Uvědomujete si, že díky stromům, keřům, rostlinám vlastně dýcháme? Jsem přesvědčen, že kyslík je ukazatelem léčivosti přírody: stromů, keřů, trav, rostlin.

Světský pohled dějepisu: prvotní lidé byli sběrači. Sbírali plody, listy, kůry, kořeny a jiné. Nejen za potravou, ale i za uzdravením. Bylinky se používaly do salátů, do polévek, k masu, do čajů a koupelí, do masť a obkladů atd.

Duchovní pohled: Adam a Eva, je u nich psáno o hlohu a trní. Hloh léčí několik srdečních chorob. Adam a Eva se otočili proti Otcí srdcem. Jozue použil na vyčištění vody lékořici, sladké dřevo, která je antivirotická i antibakteriální. Svátý Lukáš byl lékař, uzdravoval Slovem, ale také bylinami. Bůh je Ekolog, dal lidem v přírodě vše potřebné.

V Kristu s Vámi Jonáš



Zdeněk Jonáš, tel. 605 456 682 (pouze ve všední dny 9.00–16.00), www.byliny-bylinky.cz



NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz



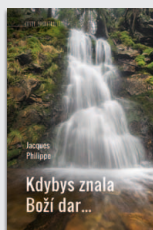
■ Jan Dobraczyński

Stín Otce

Příběh o Josefovi z Nazaretu

Pro neutuchající zájem čtenářů vychází slavný román o Josefovi z Nazareta už v šestém vydání. V podání Dobraczyňského nám tato tajemná biblická postava doslova ožívá před očima a s ním i neklidná, složitá doba, kdy se Josef na Boží pokyn ujímá role manžela Panny Marie a Ježíšova pozemského otce. Kniha zachycuje dramatické peripetie Svaté rodiny, ale i její každodenní život, který se odvíjí v atmosféře napjatého očekávání Mesiášova příchodu, to vše na pozadí hrůzovlády krále Heroda Velikého.

brož., 336 s., 269 Kč



■ Jacques Philippe

Kdybys znala Boží dar...

Křesťanství se nezakládá na lidském úsilí, ale na Boží milosti, která se dává zdarma. Zlatou nití této knihy je právě „umění přijímat“ – přijímat milost, přijímat celé bohatství Otcovy milosrdné lásky: „Kdybys znala Boží dar...“ (J 4,10), říká Ježíš u studny samařské ženě, která své štěstí hledá všude možně, jen ne v Bohu.

brož., 208 s., 269 Kč



■ Evangelium na každý den 2025

Knížka kapselního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímaní na rok 2025 připravil P. Petr Karas.

Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

brož., 488 s., 149 Kč



■ Velký diář na rok 2025 s liturgickým kalendářem

Diář ve formátu A5 obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně

liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve, a myšlenku na den. Na začátku každého měsíce jsou navíc uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. K dispozici jsou dvě barevné varianty – modrá a zelená.

váz., 392 s., 229 Kč



■ Kapesní diář na rok 2025 s liturgickým kalendářem

Diář v praktickém formátu na každý den v roce ve dvou barevných variantách (modrá a vínová). Obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve.

brož., 144 s., 99 Kč



■ Liturgický kalendář na rok 2025

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

brož., 64 s., 59 Kč



JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz



BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pout k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

Řekla jsem Pánu:

Kdo tě namaluje tak krásného, jak jsi?

Vtom jsem uslyšela tato slova:

**Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev
nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti.**

(Den. 313)



Srdečně Vás zveme na

Děkovnou pouť ke svaté Faustyně

k 90. výročí namalování

prvního obrazu milosrdného Ježíše

do kostela Božího milosrdenství

ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě

v neděli 6. října 2024

Program:

- od 14.00 hod. příležitost ke svátosti smíření
- 14.45 / Korunka k Božímu milosrdenství
- **15.00 / Mše svatá.** Hlavní celebrant
doc. ThLic. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L.,
děkan Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze
- 17.00 / Koncert kapely „Listověj“

Otcové pallotini

Informace: info@slavkovice.cz, tel.: 603 809 888